

EGBERT

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde Germaanse naam:

1] 'eg-' of 'agil' = 'zwaard(punt)' (vgl. ons woord 'eg')

2] '-bert' = 'stralend', 'prachtig', 'schitterend';

Dus: 'schitterend als een zwaard', 'beroemd door zijn zwaard' of 'schitterend zwaard'

Strikt genomen kan 'Bert' een verkorting zijn van elke naam die met 'Bert-' begint (bv. Bertinus) of eindigt (bv. Adelbert, Hubert, Lambert enz.)

*

Egbert van Iona (ook **van Hy**, **van Ierland**, **van Northumbrië** of **van Schotland**), Schotland; abt & bisschop; † **729. Feest 24 april.**

Om tien uur 's morgens op de derde mei in het jaar 654 sinds de menswording van onze Heer, Jezus Christus, had er een zonsverduistering, gevolgd door een verschrikkelijke pestepidemie. Deze was begonnen in het zuiden van Engeland en kwam angstig dichtbij de grenzen van het Northumberland. De ziekte woedde hevig en sleepte talloze mensen in het graf. Met dezelfde hevigheid sloeg de ziekte over naar Ierland. Daar had je indertijd veel Engelsen wonen uit de betere standen: lieden van adel en goeode burgers. We bedoelen hier de mensen die zich daarheen teruggetrokken hadden om zich ongestoord aan de godsdienst te kunnen wijden. Daarnaast waren er anderen die de cellen van de geestelijke leidsmannen bezochten en de gewijde boeken raadpleegden om hun geloof te verdiepen. De Schotten - zo heetten de bewoners van dat eiland in die dagen - hadden hen met grote gastvrijheid ontvangen en ze gratis de boeken van de meesters in het geestelijk leven ter hand gesteld.

Onder deze pelgrims nu bevonden zich twee jongemannen: ze waren van adel en hadden een gaaf karakter. Zij heetten Edelhun en Egbert. Op het moment dat de ziekte uitbrak, verbleven zij juist in een klooster, dat in de taal van daar Rathmelsigi heette. Eén voor één zagen zij hun vrienden en collega's om zich heen wegvallen; de ene helft werd weggerukt door de dood, terwijl de andere helft op de vlucht was geslagen. De twee jongens waren door de pest aangetast en lagen doodziek op bed. Egbert was ervan overtuigd dat zijn laatste uur geslagen had. Hij stond op en begaf zich naar een plek die nu geheel rustig was. Daar overdacht hij in alle ernst het leven dat hij tot nu toe had geleid. De angst sloeg hem om het hart. En hij bad tot God, dat deze hem niet uit het leven zou wegroepen, voordat hij zijn fouten en tekorten een beetje had kunnen goedmaken in dit leven. Hij bekrachtigde zijn gebed met het voornemen Groot-Brittannië te zullen verlaten, voortaan elke dag naast de gewone breviergebeden alle psalmen van voor tot achter te zullen opzeggen, tenzij dat door ziekte onmogelijk mocht zijn; en tenslotte beloofde hij elke week één volledig etmaal te zullen vasten. Daarna ging hij terug en kroop weer in zijn bed om uit te rusten. Toen zijn vriend Edelhun naast hem wakker werd, sprak deze tot hem: "Mijn vriend, wat heb je nu gedaan? Ik had gehoopt dat wij samen de reis naar het eeuwige leven zouden kunnen maken. Maar ik heb begrepen dat je bede is verhoord." De nacht daarop stierf Edelhun. En Egbert werd weer beter.

[Rond 700] leidde bisschop Egbert, een eerbiedwaardige dienaar van Christus, een leven van ballingschap in Ierland, om op die manier de hemelse zaligheid te bereiken. Hij was van plan om zegen te gaan brengen over vele mensen door als een apostel Gods woord te verkondigen aan een paar volken die er nog nooit van gehoord hadden. Er zijn in dat gebied nog een aantal stammen die er heidense gebruiken op na houden. Vandaar dat deze strijder voor God van plan was om erheen te varen en er een paar uit de klauwen van de duivel voor Christus te redden. Het waren echter hemelse machten die hem ervan weerhielden zijn plannen ten uitvoer te brengen. Want op het moment dat hij al de dappersten onder zijn gezellen had uitgezocht, kwam op een morgen één van de broeders naar hem toe. Deze was vroeger leerling en medebroeder geweest van Gods veelgeliefde priester Boisil. Deze broeder kwam hem over een visioen vertellen dat hij de afgelopen nacht had gehad: "Na het ochtend-koorgebed ben ik weer op mijn brits gaan liggen en ik viel in een lichte slaap. Daarin verscheen aan mij mijn oude meester en veelgeliefde leraar Boisil. Hij vroeg of ik hem herkende. 'Allicht', zei ik, 'u bent Boisil.' Daarop zei hij: 'Ik ben gekomen om een boodschap over te brengen van onze Heer en Heiland aan Egbert. Zeg hem dat hij in zijn hoofd heeft, niet moet maken. Want God wil dat hij de monniken van het kloostereiland Iona onderricht gaat geven.' Maar Egbert wilde zijn ideaal om het evangelie aan allerlei volken te gaan verkondigen, niet zomaar opgeven. Toen zij het schip hadden volgeladen met alles wat voor de reis nodig was, moesten zij nog een paar dagen wachten op een gunstige wind. Maar in een nacht stak er zo'n geweldige storm op dat het schip op zijn zij tussen de golven van de branding terecht kwam en een gedeelte van zijn lading verloor. Alleen alwat toebehoorde aan Egbert en zijn broeders, bleef gespaard. Als een andere Jona zei Egbert nu: 'Deze storm is te wijten aan mij.' Hij gaf zijn plannen op en berustte erin om thuis te blijven.